

- in Kasachstan met betrekking tot de geldende veterinaire voorschriften, het hygiënebeleid en de veterinaire keuringen” ook geldt voor kaviaar, doch haar vaststellingen hadden alleen betrekking op de productie van paardenvlees en zanderfilets. De Commissie heeft het veterinaire comité een voorstel voorgelegd zonder zelf over te gaan tot controle en toetsing, en zonder het rapport van de deskundigen over te leggen.
- Verder heeft het Gerecht niet aanvaard, dat de Commissie ook het beginsel van de bescherming van verzoeksters gewettigd vertrouwen kennelijk heeft geschonden. Na de publicatie van beschikking 1999/136 van de Commissie van 28 januari 1999 (PB 18.2.1999) was de invoer van kaviaar uit Kasachstan nog steeds toegelaten (lijst II). Daarop sloot verzoekster begin maart 1999 overeenkomsten voor de levering van kaviaar uit Kasachstan voor het seizoen 1999. In januari 1999, en in ieder geval vóór 18 februari 1999, was de Commissie evenwel reeds op de hoogte van de conclusies van het inspectierapport, op grond waarvan zij de vergadering van 23 februari 1999 van het veterinaire comité een ontwerp heeft voorgelegd, dat voorzag in de schrapping op lijst II. Gelet op het geringe aantal betrokken importeurs, was het voor de Commissie niet moeilijk geweest deze ondernemingen te informeren over de haar in januari reeds bekende resultaten van het controlebezoek en over de daaruit voor de kaviaarimport eventueel voortvloeiende gevolgen.

(¹) Beschikking 1999/244/EG van de Commissie van 26 maart 1999 houdende wijziging van beschikking 97/296/EG tot vaststelling van de lijst van derde landen waaruit invoer van visserijproducten voor menselijke consumptie is toegestaan, PB 1999, L 91, blz. 37.

Beroep, op 21 december 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-496/01)

(2002/C 44/16)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 december 2001 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek,

- door te bepalen dat in andere lidstaten gevestigde laboratoria voor medisch-biologische analyses hun exploitatiezetel op het Franse grondgebied moeten hebben om de noodzakelijke bedrijfsvergunning te krijgen;
- door te bepalen dat de kosten voor medisch-biologische analyses, verricht door een in een andere lidstaat gevestigd laboratorium voor medisch-biologische analyses, niet voor vergoeding in aanmerking komen,

de krachtens de artikelen 43 en 49 EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. de Franse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Beperking op artikel 43 EG, doordat de voor de werking van een laboratorium voor medisch-biologische analyses vereiste administratieve vergunning (artikel L 757 van de Code de la Santé Publique) slechts kan worden afgegeven door de prefect van het departement waar het laboratorium moet worden geëxploiteerd (artikel 15 van decreet nr. 76-1004). Deze bepaling maakt het onmogelijk, een vestiging in de vorm van een bijkantoor of een agentschap te openen. De Commissie betwist niet, dat een lidstaat een vergunningstelsel voor de activiteiten van een laboratorium kan invoeren. Een dergelijk stelsel moet echter rekening houden met de voorschriften en waarborgen waaraan reeds in een andere lidstaat van vestiging is voldaan, zonder uit te sluiten dat in de eerste lidstaat een hogere graad van bescherming van de volksgezondheid kan bestaan. Anders zou de niet-inaanmerkingneming van de waarborgen waaraan reeds in een andere lidstaat is voldaan, leiden tot een situatie waarin voor de vergunningsaanvraag stappen moeten worden gedaan die, gezien de vergunning die het buitenlandse laboratorium reeds in zijn lidstaat van vestiging heeft gekregen, overbodig zijn. Een dergelijke situatie is in strijd met het evenredigheidsbeginsel, volgens hetwelk de nagestreefde doelstellingen met de minst restrictieve middelen moeten worden bereikt.

- Beperking op de artikelen 43 en 49 EG, doordat de Franse regeling (artikel R 332-3 van de Code de la Sécurité Sociale) de financiële bijdrage van de ziekenfondsen beperkt tot uitzonderlijke gevallen, namelijk wanneer de verzekerde heeft bewezen dat hij op het Franse grondgebied niet de passende zorgen kan ontvangen. Dat geval doet zich niet voor, wat de laboratoria voor medisch-biologische analyses betreft. Dit vormt een belemmering van zowel het vrij verrichten van diensten (geval waarin een buitenlands laboratorium geen vestiging in Frankrijk heeft), als het recht om nevenvestigingen op te richten (geval waarin een laboratorium een nevenvestiging heeft, waar de analyses echter niet worden verricht).

De Commissie is van mening, dat die beperkingen niet worden gerechtvaardigd door redenen van met name volksgezondheid. De door de richtlijnen van de Raad (93/16/EEG, 85/432/EEG,

78/1026/EEG en 78/1027/EEG) geboden waarborgen verze­ken in ruime mate de kwaliteit van de medische diensten. Specifieke maatregelen die de fundamentele vrijheden van het Verdrag beperken, moeten dus uitzonderlijk zijn en omstandig worden gerechtvaardigd door bijzondere redenen. Wat met name de controles betreft, staat niets eraan in de weg, dat de in andere lidstaten gevestigde laboratoria zich bij de vergunningsaanvraag op vrijwillige basis naar de Franse normen voegen, of dat Franse inspecteurs zich naar het buitenland begeven, voorzover de betrokken laboratoria vrijwillig met die controle instemmen.

Verzoek van het Tribunal d'arrondissement de Luxembourg van 19 december 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Zita Modes SARL en Administration de l'enregistrement et des domaines

(Zaak C-497/01)

(2002/C 44/17)

Het Tribunal d'arrondissement de Luxembourg heeft bij beschikking van 19 december 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 december 2001, in het geding tussen Zita Modes SARL en Administration de l'enregistrement et des domaines, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 5, lid 8, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie

van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat het volstaat dat een algemeenheid van goederen aan een belastingplichtige wordt overgedragen opdat de handeling niet is onderworpen aan de belasting over de toegevoegde waarde, ongeacht de activiteit van de belastingplichtige of het gebruik dat hij van de overgedragen goederen maakt?

2. In geval van een ontkennend antwoord op de eerste vraag, moet artikel 5, lid 8, van de Zesde richtlijn dan aldus worden uitgelegd dat onder de overdracht van een algemeenheid van goederen aan een belastingplichtige moet worden begrepen de overdracht van het geheel of een gedeelte van een bedrijf aan een belastingplichtige die de gehele activiteit van de overdragende onderneming of de activiteit in de bedrijfstak die overeenstemt met het overgedragen gedeelte van de algemeenheid voortzet, of moet hieronder eenvoudigweg worden begrepen de overdracht van het geheel of een gedeelte van een algemeenheid van goederen aan een belastingplichtige die de gehele activiteit van de overdrager of een deel daarvan voortzet zonder dat er sprake is van de overdracht van een bedrijf of een tak van een bedrijf?
3. In geval van een bevestigend antwoord op één van de onderdelen van de tweede vraag, eist artikel 5, lid 8, — of staat het een staat toe te eisen — dat de activiteit van de verkrijger wordt uitgeoefend overeenkomstig de voorgescreven vestigingsvergunning die door de bevoegde instantie voor die activiteit of activiteitstak is afgegeven, met dien verstande dat de betrokken activiteit moet behoren tot het legaal economisch circuit in de zin van de rechtspraak van het Hof?

⁽¹⁾ PB L 145, van 13.6.1997, blz. 1.